

(12)

UUS VÕIMALUS

*Selle vaesuses vireleva mustanahalise naise üle valit-
ses täielikult alkohol. Ta tundis, et elamisväärne elu on
tema jaoks kättesaamatu. Ent vanglakaristust kandma
hakates avanes talle uks.*

OLEN AFROAMEERIKLASEST alkohoolik. Ma ei tea,
millal minust alkohoolik sai, aga usun, et alkohoo-
lik sai minust seetõttu, et jõin liiga tihti liiga palju.

Süüdistasin joomises alati oma vaesust või ükskõik
mida peale tõe – mulle lihtsalt meeldis, kuidas alkohol
mulle mõjus ning juues tundsin end teistega sama olu-
lise ja piisavana. Ma ei tunnistanud eales, et jõin liiga
palju või et kulutasin raha, mille eest pidanuksin ostma
süüa oma kahele pisikesele pojale.

Aja möödudes hakkasin aina rohkem jooma. Ma
ei suutnud ühelgi töökohal püsida – keegi ei taha ju
joodikut palgal hoida. Leidsin alati mõne joomakohta
pidava või viskit müüva poiss-sõbra, ent need suhted
ei jäänud kunagi kauaks kestma. Valmistasin kõigile
purjus peaga kohale ilmudes või pildituks juues piin-
likkust. Siis jõudis asi nii kaugele, et ma ei suutnud
enam kongi sattumata juua. Ühel sellisel korral pidas
kohtunik mind vist päästmise vääriliseks, sest ta otsus-
tas mind vangla asemel kuuks ajaks AA-sse saata.

AA-sse ma ka läksin. Või siis vähemalt läks sinna minu
keha. Vihkasin seal oldud ajast iga hetke. Ma ei jõudnud
oodata, et koosolek lõpeks ja saaksin taas jooma hakata.
Kartsin enne koosolekuid juua. Arvasin, et kui nad mu
hingeõhus viskit haistaksid, saadetaks mind vangimajja,
ja ma poleks suutnud joomata elada. Ma vihkasin seda

kohtunikku, et ta mind sellesse joodikutest kubisevasse paika saatis. Mina polnud ju mingi alkohoolik!

Jah, vahel võisin ehk tõesti joomisega pisut üle piiri minna – kõik minu tuttavad jõid. Ma ei mäleta aga, et keegi minu tuttavatest oleks eales baaris magama jäänud ja talvel jalanõudeta üles ärganud, ega ka toolidelt maha kukkunud. Minul aga juhtus selliseid asju. Ma ei mäleta, et mõnda minu tuttavat oleks maksmata jäänud üüri tõttu talvel korterist välja tõstetud. Minu jaoks oli aga viski oma kahele pojale peavarju tagamisest olulisem.

Asjalood kiskusid nii halvaks, et kartsin tänavale elama sattuda. Pöördusin Emade Abistamise Seltsi poole. See oli üks kõige hullematest asjadest, mis võinuks ühe alkohoolikust naisega juhtuda. Ootasin sarnaselt kõigile headele emadele igal kuul postiljoni saabumist. Kui postiljon mulle aga tšeki ulatas, panin selga oma parima kleidi ja läksin otsima omale alkohoolikust sõpra. Kui ma kord jooma hakkasin, ei hoolinud ma karvavõrdki sellest, kas üür on makstud, kodus on süüa või pojad vajavad uusi jalanõusid. Jäin välja seniks, kuni kõik raha otsa sai. Siis läksin kahetsusest tulvil südamega koju ja pidasin aru, mida ma järgmise tšeki saabumiseni ette võtan.

Aja möödudes hakkas mul väljas käies kodutee ununema. Avastasin end ärgates mõnest võõrastemajalobudikust, prussakad ümberringi. Jõudis kätte aeg, mil ma ei saanud endale enam viskit lubada. Hakkasin jooma veini. Lõpuks läks seis nii näruseks, et kui sõbrad mind nägid, tundsin meeletut häbi. Hakkasin käima kõige õudsemates joomaürgastes. Päevavalgel käisin mööda kõrvaltänavaid, et keegi mind mingil juhul ei näeks.

Tundsin, et mul pole enam millegi nimel elada. Üritasin korduvalt enesetappu. Ometi ärkasin ma iga kord psühhiaatriaosakonnas, kus algas järjekordne

pikk raviprotsess. Mõne aja pärast taipasin, et hullumajja oli hea end ära peita, kui olin mõne varastatud asja pandimajja viinud. Arvasin, et kui ka politseinikud haiglasse tuleksid, ütleksid arstid neile vaid seda, et olen peast segi ja ei vastuta oma tegude eest. Siis ütles mulle aga üks hea arst, et peale liigse joomise polnud minuga midagi valesti. Ta lisas, et kui ma peaksin veel kord tagasi tulema, saadetak mind haiglasse. Sellega lõppesid minu käigud hullumajja.

Varsti saabus aeg, mil hakkasin ärkama siniste silmadega ega teadnud, kuidas ma need sain. Vahel oli mul ärgates suurem summa raha, mille päritolu ma ei teadnud. Hiljem selgus, et varastasin poodidest riideid ja müüsin neid. Ühel hommikul oli mul ärgates tuhat dollarit. Üritasin parajasti meenutada, kust see pärines, kui äkki ilmusid välja kaks kõige kogukamat politseinikku, keda ma eales näinud olin. Nad viisid mind arestimajja. Tuli välja, et olin ühele naisele karusnahkse kasuka müünud. Võmmid olid ta vahele võtnud ja naine oli neile öelnud, et ostis kasuka minu käest. Pääsesin kohe kautsjoni vastu vabaks, aga kohtuprotsessi käigus määras kohtunik mulle kuuajase karistuse. Kolmekümne päeva möödudes läks aga kõik vanaviisi edasi. Ma ei pidanud kuigi kaua vastu. Väidetavalt tapsin ma selle ajaperioodi jooksul ühe mehe, ent mina ei mäleta midagi. See oli minu jaoks täielik mäluauk. Kuna olin tol hetkel purjus, määras kohtunik mulle ainult kaheteistaastase vanglakaristuse.

Tänu Jumala armule kandsin ma sellest karistusest vanglas ära kõigest kolm aastat. Just vanglas saingi ma päriselt teada, mida AA endast kujutas. Olin vabaduses AA ära põlanud, aga nüüd vanglas jõudis see minuni. Täna sel päeval tänan ma oma Kõrgemat Jõudu, et ta andis mulle uue võimaluse nii elus kui ka AA-s, aga ka

selle eest, et saan proovida aidata mõnd teist alkohoolikut. Olen juba aasta otsa vabaduses ja pole alkoholi neli aastat joonud.

AA-sse jõudmisest alates on mul tekkinud rohkem sõpru kui terve varasema elu jooksul. Need sõbrad hoolivad minust ja minu heaolust, neid ei huvita, et ma olen mustanahaline ja kinni istunud. Neid huvitab vaid see, et olen inimene ja tahan kaine püsida. Koju naasmisest alates olen oma kahe poja austuse taas välja teeninud.

Praegu häirib mind vaid see, et minu linna AA rühmas on kõigest viis afroameeriklast. Ja need vähesed, kes on, ei aita AA toimimisele kaasa sel määral, nagu mina sooviksin. Ma ei tea, kas asi on harjumuse jõus või milleski muus, mis neid kinni hoiab, aga tean, et AA-s ootab tegemist niivõrd palju tööd, mida keegi meist ei suuda paigal seistes teha.

Arvan, et mõned siinsed afroameeriklased – neid leidub ka mujal – kardavad käia teiste rühmade koosolekutel. Tahan öelda vaid, et seda ei tasu karta, sest ühegi rühma koosolekutel pole kedagi, kes hammustaks. AA-sse on oodatud kõikide rasside esindajad. Andke meile võimalus. Küll te näete, et me oleme inimesed nagu kõik teisedki. Me võtame igaihe vastu avasüli ja avatud südamega.

Ma kirjutan seda teksti AA Ülemaailmse Kokkutuleku ajal. Olen siinse nädalavahetuse veetnud ainult valgete inimeste seltsis. Nad polegi mind veel elusalt nahka pistnud! Ma pole peale enda siin veel ühtegi mustanahalist näinud. Kui ma peeglisse ei vaataks, ei teaks ma sedagi, et ma ise mustanahaline olen, sest need inimesed suhtuvad minusse, nagu oleksin üks nendest – mida ma ka olen. Meil kõigil on sama haigus ja üksteist aidates suudame me kainena püsida.